

Postanowienie z dnia 20 marca 2007 r.

II PZ 5/07

Sąd pierwszej instancji nie jest uprawniony na podstawie art. 370¹ k.p.c. do oceny zasadności apelacji, jak również do oceny logicznej poprawności powiązań między zarzutami apelacji a wskazanym w niej zakresem zaskarżenia. Odnosi się to również do postępowania sądu drugiej instancji określonego w art. 373 k.p.c.

Przewodniczący SSN Zbigniew Hajn (, sprawozdawca), Sędziowie SN:
Roman Kuczyński, Herbert Szurgacz.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 20 marca 2007 r. sprawy z powództwa Jerzego P. przeciwko Arkadiuszowi A. Firmie „A.” w Z. o ustalenie stosunku pracy, na skutek zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Słupsku z dnia 2 listopada 2006 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e

Postanowieniem z 2 listopada 2006 r. Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Słupsku odrzucił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Lęborku z 19 lipca 2006 r. [...], w którym Sąd Rejonowy: (1) ustalił, że powód Jerzy P. był zatrudniony u pozwanego Arkadiusza A. Firma „A.” w Z. od 23 maja 2005 r. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony oraz że 10 czerwca 2005 r. uległ, będąc pracownikiem pozwanego, wypadkowi przy pracy, (2) w pozostałym zakresie oddalił powództwo i (3) nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Lęborku 64,80 zł tytułem zwrotu wydatków w sprawie.

W apelacji pełnomocnik pozwanego, będący radcą prawnym, wskazał, że zaskarża powyższy wyrok Sądu Rejonowego w całości, zarzuca mu błąd w ustaleniach

faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia oraz wnosi o jego zmianę i oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Okręgowy wskazał, że w myśl art. 368 § 1 k.p.c. apelacja powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a ponadto powinna zawierać, między innymi oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości czy w części. Natomiast stosownie do treści art. 370¹ k.p.c., apelację sporządzoną przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego, niespełniającą wymagań określonych w art. 368 § 1 pkt 1-3 i pkt 5 k.p.c., sąd pierwszej instancji odrzuca bez wzywania do usunięcia tych braków, zawiadamiając o tym właściwy organ samorządu zawodowego, do którego należy pełnomocnik. Następnie Sąd Okręgowy podkreślił, że wymogi apelacji, określone w art. 368 § 1 pkt 1-3 i 5 pkt 1-3 i 5 k.p.c. nie są brakiem formalnym, lecz wadą apelacji i nie mogą być uzupełniane, jeżeli apelacja została sporządzona przez fachowego pełnomocnika, wskazanego w art. 370¹ k.p.c. W ocenie Sądu przepisu tego nie można rozumieć jedynie w ten sposób, że ma zastosowanie tylko w sytuacji, gdy apelacja wniesiona przez tych pełnomocników jest dotknięta brakami polegającymi na tym, że nie zawiera wymagań z art. 368 § 1 pkt 1-3 i 5 k.p.c., ale ma on zastosowanie również wtedy, gdy „nie spełnia” tych wymagań z powodu nieprawidłowego sformułowania ich w apelacji. Tymczasem apelacja sporządzona przez pełnomocnika pozwanego wprawdzie zawiera oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, niemniej jednak błędnie określa zakres jego zaskarżenia. Pełnomocnik pozwanego wskazał, że zaskarża wyrok w całości, jednak nie złożył żadnego wniosku co do powództwa w pozostałym zakresie. Oznacza to, że apelacja ta nie spełnia wymagań określonych w art. 368 § 1 pkt 1 k.p.c. W tej sytuacji, z mocy art. 373 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 368 § 1 pkt 1 oraz 370¹ k.p.c., Sąd Okręgowy postanowił jak w sentencji.

W zażaleniu pełnomocnik powoda stwierdził, że apelacja spełnia warunki formalne określone w art. 368 k.p.c. Podniósł, że wskazując jako zarzut błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia nie mógł się ograniczyć do punktu 1 sentencji wyroku, ponieważ ustalenia faktyczne, które uznał za błędne, miały wpływ na cały wyrok. W związku z tym stwierdzenie, że zaskarża wyrok w całości było jak najbardziej prawidłowe. Sąd nietrafnie wskazał, że zarzuty dotyczyły jedynie punktu 1 wyroku, gdyż zarzut błędnego ustalenia faktycznego dotyczy całego

tego orzeczenia. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości i przyjęcie apelacji do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 368 § 1 k.p.c. apelacja powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a ponadto zawierać: 1) oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości czy w części, 2) zwięzłe przedstawienie zarzutów, 3) uzasadnienie zarzutów, 4) powołanie, w razie potrzeby, nowych faktów i dowodów oraz wykazanie, że ich powołanie w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji nie było możliwe albo że potrzeba powołania się na nie wynika później, 5) wniosek o zmianę lub o uchylenie wyroku z zaznaczeniem zakresu żądanej zmiany lub uchylenia. Z kolei art. 370¹ k.p.c. stanowi, że apelację sporządzoną przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego, niespełniającą wymagań określonych w art. 368 § 1 pkt 1-3 i pkt 5, sąd pierwszej instancji odrzuca bez wzywania do usunięcia tych braków, zawiadamiając o tym właściwy organ samorządu zawodowego, do którego należy pełnomocnik.

Z powołanej wyżej treści art. 368 § 1 k.p.c. nie wynika wymagania odniesienia zarzutów apelacyjnych do wszystkich punktów wyroku objętych wskazanym w apelacji zakresem zaskarżenia. Artykuł 368 § 1 k.p.c. nie stawia również wymagania logicznie i merytorycznie spójnego powiązania stawianych w apelacji zarzutów ze wskazanym przez składającego apelację zakresem zaskarżenia. W odniesieniu do tych elementów apelacji wystarczające jest - z punktu widzenia formalnych wymagań stawianych apelacji jako pismu procesowemu - wskazanie, czy wyrok stanowiący przedmiot apelacji jest zaskarżony w całości czy w części oraz zwięzłe przedstawienie i uzasadnienie zarzutów. Należy też dodać, że art. 370¹ k.p.c. normuje tzw. postępowanie międzyinstancyjne, toczące się, z zastrzeżeniem art. 373 k.p.c., przed sądem pierwszej instancji po wniesieniu apelacji przez profesjonalnego pełnomocnika, a przed jej przekazaniem wraz z aktami sprawy sądowi drugiej instancji. Celem tego postępowania jest kontrola spełnienia warunków formalnych i dopuszczalności apelacji, a co za tym idzie sąd pierwszej instancji dokonujący czynności w ramach postępowania międzyinstancyjnego nie jest uprawniony do oceny zasadności apelacji (por. postanowienie SN z 6 marca 1973 r., II CZ 22/73, OSNCP 1974 nr 1, poz. 16), jak również do oceny logicznej poprawności powiązań między stawianymi w

apelacji zarzutami a wskazanym w niej zakresem zaskarżenia. Analogiczne funkcje pełni postępowanie przed sądem drugiej instancji, określone w art. 373 k.p.c., z tym, że zawiera ono dodatkowo element kontroli prawidłowości orzeczenia wydanego w pierwszej instancji na podstawie art. 370¹ k.p.c. Z tego względu również sąd drugiej instancji, działający na podstawie art. 373 k.p.c. powinien ograniczyć się do kontroli formalnej poprawności i dopuszczalności apelacji.

Apelacja powoda spełnia wymagania określone w art. 368 § 1 k.p.c. Wbrew twierdzeniu Sądu Okręgowego skarżący jasno wskazał, że zaskarża wyrok Sądu Rejonowego w Lęborku w całości, a zatem w odniesieniu do wszystkich punktów tego orzeczenia, oraz przedstawił i uzasadnił zarzuty. Natomiast jej ewentualne wady merytoryczne powinny zostać ocenione przez Sąd Okręgowy w toku merytorycznego rozpoznania sprawy.

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

=====